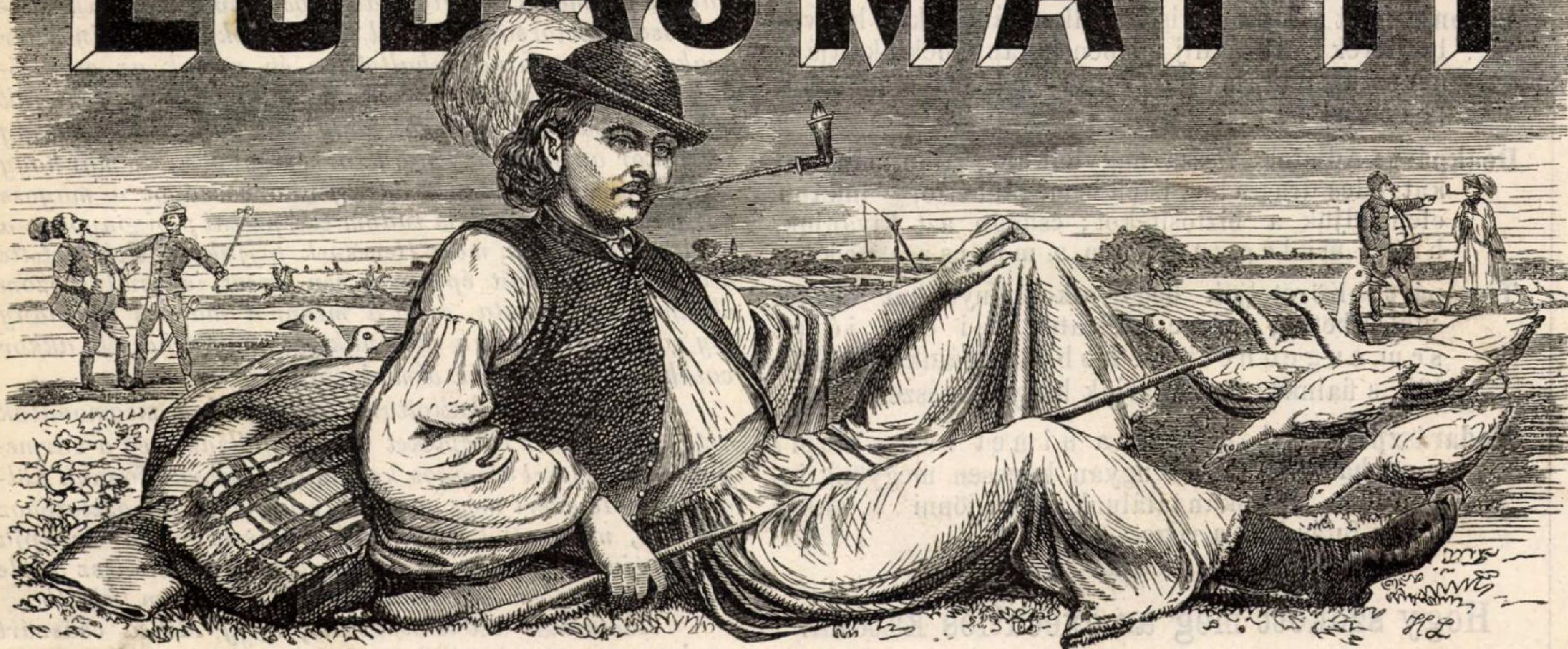
LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik **minden vasárnap.** Ára 3 hóra csak egy forint.

Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendő.

Pest, julius 14. 1867.

15. szám.

Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

Uj Prometheus.

Lement a nap véres palástban,
A föld szinén borongó gyász van . . .
Sötét gyásza vak éjszakának —
Hol egy sugárcsillám se támad.
A boldogság reménye sirva
Kisértetett a néma sirba;
Ki könnyet ejt titkon felette,
Szivünk oh! még el nem feledte!

Mindegy nekünk . . . megszoktuk már mi:
A balsorstól jöjjön akármi.
El — elbukunk a nagy sötétben,
S nem látjuk mint pirit a szégyen.
Ha jőne fény s nappal ha jőne,
Bizony mondom félnénk előtte.
Tagunk nehéz, csak szivünk dobban —
Az is csak félve és titokban.

Nyugot felé, hol még a távol
Bércek fölött a nap világol,
Hol fátyla nem leng a vak éjnek —
A szenvedőkért sirnak, élnek . . .
Ott él, kinek szivébe verve . .
Miként tört kard egy nép keserve,
Átérzi mind, mit egy hon érez,
Száműzve is hű nemzetéhez.

Él, hogy a honfi bú vad ölyve —
Kimondhatlan kinnal gyötörje,
Lenyügözött Prometheusként . . .
Szenvedve vár a honra napfényt!
És várja, hogy a kor ha fordul:
A „Notre-Dame harangja kondul,
S alapjaing a vatikánnak,
Elszáll az ölyv, elszáll a bánat.

Ha a szabadság napja serken,
Megmozdul a kard a hüvelyben!
A szolgaláncz végkép lepattan,
Uj szellem jár a szivben s agyban:
Megnyilik a penészes börtön —
Hogy a vitézség utra törjön:
E zárt vulkán, hogy pezsg-e, várja —
Mely fényt derit az éjszakára.

Vándormadár gyanánt az évek
Ugy tünnek el, miként jövének;
Egyik sötétebb mint a másik . . .
Ha a miénk jő majd kiválik.
Bár óh dicső hon, már elestél!
Sorsod titok még Istenednél!
Óh csak Rodostó gyász emléke!
A honfiak szivén ne élne.

Herkó Páter.

Mikép sürgették a különböző pártok alkotmányunk visszaállitását az országgyülésen?

Apponyi párt: Adjátok vissza alkotmányunkat kedves bruderek! váltságdij fejében inkább nektek ajándékozzuk felit, megelégszünk mi a másik felével is.

Deákpárt: Adjátok vissza nagylelküleg alkotmányunkat, édes drusza! az isten is megáld érte, — inkább elengedjük a biztositékot; csupán azt kivánjuk, hogy mi legyünk ám a miniszterek!

Tiszapárt: Követeljük hogy alkotmányunkat elsőtől utolsó betüig helyre állitsátok, mi egy jótát sem engedhetünk abból. Apáinktól örököltük, s fiainkra is átakarjuk hagyni egészen.

Madarászpárt: Adod vissza nimet vagy nem? mert ha nem, hát mi ugyan kevesen megyünk innen haza, de sokan találunk vissza jönni . . . akkor aztán futás lesz a vége.

Hogy szökött meg az executiós katona.

A Tisza partján van egy becsületes derék kis mező város, — mely még többi nevezetességei között arról is hires, hogy mig még a magyar, a bakkancs és bugyogó helyett jobban vágyott, s alkalmatosabb volt a ló hátára, tehát itt készültek a legjobb nyergek széles Magyarországon.

Sok derék becsületes magyarember lakik itt, de különösön egy áldott jó öreg ur, a ki oly fáin muskotály dohányt termeszt, hogy külömbet még a török szultán sem sziv. Elég az hozzá, hogy az executiós világba egyszer az atyásko ló kormány ő róla is megemlékezett, s a nyakára küldött egy pár kájfétás cserepárt, hogy hadd hizzanak meg a konyháján. De persze az öreg ur magános ember lévén, se konyha se spájz nem igen volt ususba a háznál, hanem békesség kedveért első nap elvitte őket a korcsmába s jól megvendégelte. Másnap azonban már, mikor evésre került volna a sor, a háziur maga is a katona profontjához látott, s oly fideliter pánizált mintha csak ő lett volna executióra kiküldve a cserepárokhoz, — és ez igy ment osztán harmadnap is, reggel is, délbe is, estve is, annyira hogy végre a cserepárok retiráltak meg, mert biz az öreg ur a szalmazsákja tartalmán kivül, egyebet ennivalónak nem mutatott ki a magas kormány repreesentánsainak. Természetes dolog osztán, hogy a cserepárok is elhagyták, s igy az executió se fogott ki rajta, s a mi pedig mindenek felett legdicsőbb, mai napság is él, és egyik legderekabb magyar ember F. . . den. —

Eredeti levelek.

XXI.

Téns uram! megint sok furcsa dolog történt a világon. Mer hát éppen ma olvasom az ujságból, hogy a magoss kormány oszlatót adott be Hevesmegyének. Bizonyoson doctorságot is kell tudni azoknak a miniszter uraknak, mert mindig hallottam én annak az oszlatónak a hirét a patikáriusoknál, magyarul ugy hijjuk mink azt paraszt nyelven, hogy l e x á l ó. *Jó orvosság ez, mikor az embernek nagy forrósága van, de már hogy Heves vármegyének mir ád ilyen orvosságot a magoss kormány, azt már nem tudom elképzelni; bizonyoson a nevitől ijjedt meg, mert Hevesnek hijják, s eltévesztette a dolgot, — és hát éppenségesen azért is csudálkozom olyan nagyon rajta, mert a mikor a magoss kormány oly sok hütöt készit a számunkra: hogy lehessék akkor valahol a forróságról álmodozni?*

Annyit már hallottam, hogy többen megmondták azt, hogy a rosz recepteket nem csinálják meg a vármegyéken, melyeket a magos kormány doktorai fognak küldeni, — de azért még nem kék mingyárt az oszlatóhoz járulni, mert attól félek, hogy egyszer majd elcsapja minnyájunknak a hasát, s kolera meg vérhas lesz belőle amitől sok ember el fog vándorolni Ábrahám kebelébe.

Azóta már azt is olvastam, hogy Miksa császárt csakugyan agyonlötték? ugyi téns uram! az olyan nagy urakat csak arany golyóbissal szokták meglönni ezüst puskából? nem ugy mint a szegény ordináré embereket.

Haza kerültek már a követ urak is a csépelésre ugyi téns uram, nagyobb részin be teljesedik most ez a példabeszéd, hogy jobb egy sovány egyesség, mint egy kövér perlekedés, jobb ám az ebalelkét, ha mellé a becsület is el nem soványodna. Uram bocsá . . majd azt montam, hogy sokan bezzeg ebre bizták a hájat.

Karakán Marczi
gulyás-bojtár.

XXII.

Thekhünthetes szerkhesztü ór.

Küvetönk a herr von Runay alig hugy hazagyütt az urszággyölésrül, másnap ismét elutazott, még pedig uda, hunnan többé vissza nem tér e füldön senki t. i. Ábrahám kebelibe.

Must tehát oj khüvet választás khüvetkezik be, — készölnek is már a v á l a s z t h u k *egymás fejit beverni, mert üth jeleltönk van egyszerre.*

A molt héten gyütt a küzségházhoz egy névtelen levél, hugy K l o p k á t *válasszuk khüvetnek.*

Szuba van V ü k o v i c s *a vult justiczminiszter is.*

A rumánuk és uláhuk pedig B u g d á n V i n c z é t *akarnák feltulni.*

Kiállutt a sikra egy kanunok is (valami Pál apusthol) ki a szeginy khereszthiny thársát addig suhase temette el, mig üszve nem khudulták az ü sthuláját az otolsu fillérig.

Must khüvet akarván lenni, falórul falóra jár apustholoskodni, a plebanus orakat üszve verboválni, hugy hitessik el a nippel, ha üt választja meg khüvetnek sthula nélköl is elthemeti akhár az egisz kherületet.

Nekhünk csak Dániel János Kiss Ernü magyar generál és aradi vértanu veje khöll, — ki az éhezüknek ételt, a szomjuhuzóknak pedig italt ád, — a ki, mint egyszer Dániel megfugja mint becsöléthes hazafi helyit állani, nemcsak az uruszlányuk, hanem a valudi tigrisek küzütt is.

Hársli Smill.

A megszelidült honatyák.

Megtörtént, bus fejünkön történt meg,
Mi a tyukkal történt a mesében;
Ők, kik hatvanegyben rugdalództak,
Hatvanhétben — meglippentek szépen!
Hja! mindennek meg van ám a módja!
Bécsi módja, osztrák módja!
Megfogták már a madárt a lépen!

Féket vetni, nyügőt tenni kényleg..
Nemzetünknek lába és nyakára,
Nehéz sor! a bécsi idomárok
Észbe is vevék ezt nagy sokára;
A magyar haragja dörgött, zengett,
Bécs kapuja szinte rengett,
Szemünk lángot villámlott urára.

Adomák.

Átakart a zsidó menni a Tiszán, azonban uszni nem tudván roppantul félt a viztöl, kérdi tehát a parton heverésző révészeket:

„Hallják-e kendtek atyafiak! ki tud uszni kendtek közül?

— Hát én la — meg én is — felelének felugrálva a révészek. Egy azonban nyugton maradt közöttök.

„Hát khend nem tud uszni János“? kérdi Áron a heverőt.

— Bizony nem én egy cseppet se. —

„Nohát akkor kend vigyen engem által a vizen, mert kend bizonyoson vigyázni fog, hogy szerencsésen átérjünk.

Az egyszeri apa észrevevén, hogy felserdült leánykájának fél szeme mindig a fiatalokon jár, tudtára akarta leányának adni, hogy őrizkedjék azoktól, igy szóla tehát egy alkalommal hozzá: „édes lányom! bölcs Salamon azt mondja, ha a rosz fiuk csalogatnak, ne kövesd őket.“

— Hátha kedves papa a jó fiuk csalogatnak mit mond akkor az a bölcs Salamon? ugy e bizony azt, hogy kövessem őket? —

De már erre a kis ártatlan csalafintaságra még a papa sem tuda válaszolni.

Debreczenben egyik jelesebb czigány banda primása, felköszöntvén gubás kereszt komáját névnapján, ez megmarasztotta őt ebédre. Midőn az asztalhoz ültek, vette észre a gazda, hogy tizenhárman vannak, — kérdé tehát a vendégektől, ha valyon nem jelent e az szerensétlenséget, ha 13-an ülnek egy asztalnál?

„De bizon csák nagy serencsétlenséget jelent azs kedves kerest komám uram! de csak ha a komaassony tizsenkét ember sámára főzött“ jegyzé meg Miska czigány nagy bölcsen.

A mocsai kálomista ember egy barátot vitt volna forsponton Komáromba.

Utközben kitudta tőle a barát — hogy kálomista s elkezdte téritgetni, mire a fuvaros azt mondá, hogy neki bizony nem sok biztatás kéne, mert ő könnyen megtérne.

A barát váltig biztatá tehát, hogy térjen meg, mig nem késő.

„No ha épen ugy akarja tisztelendő ur! hát isten neki megtérek, s azzal a szőnyi határnál vissza forditja szekere rudját Mocsára, s beszélhetett a téritgető páter, mert bizony az apostolok lován kellett neki be baktatni Komáromba.

K. uram hajdanában igen hires szónok és nagy hirü borivó is vólt.

Megsokalta ezt a papi testület, egy bizottságot nevezett ki, hogy ez őt keményen megdorgálja.

Amint a bizottság meg jelent — épen ivás közben találván az öreget — mindjárt hozzá látott a dorgatóriumhoz.

„Tiszteletes uram miért iszik mindég?“

— Mert a feleségem mindig boszszant. —

„Tiszteletes asszony miért boszantja mindég férjét?“

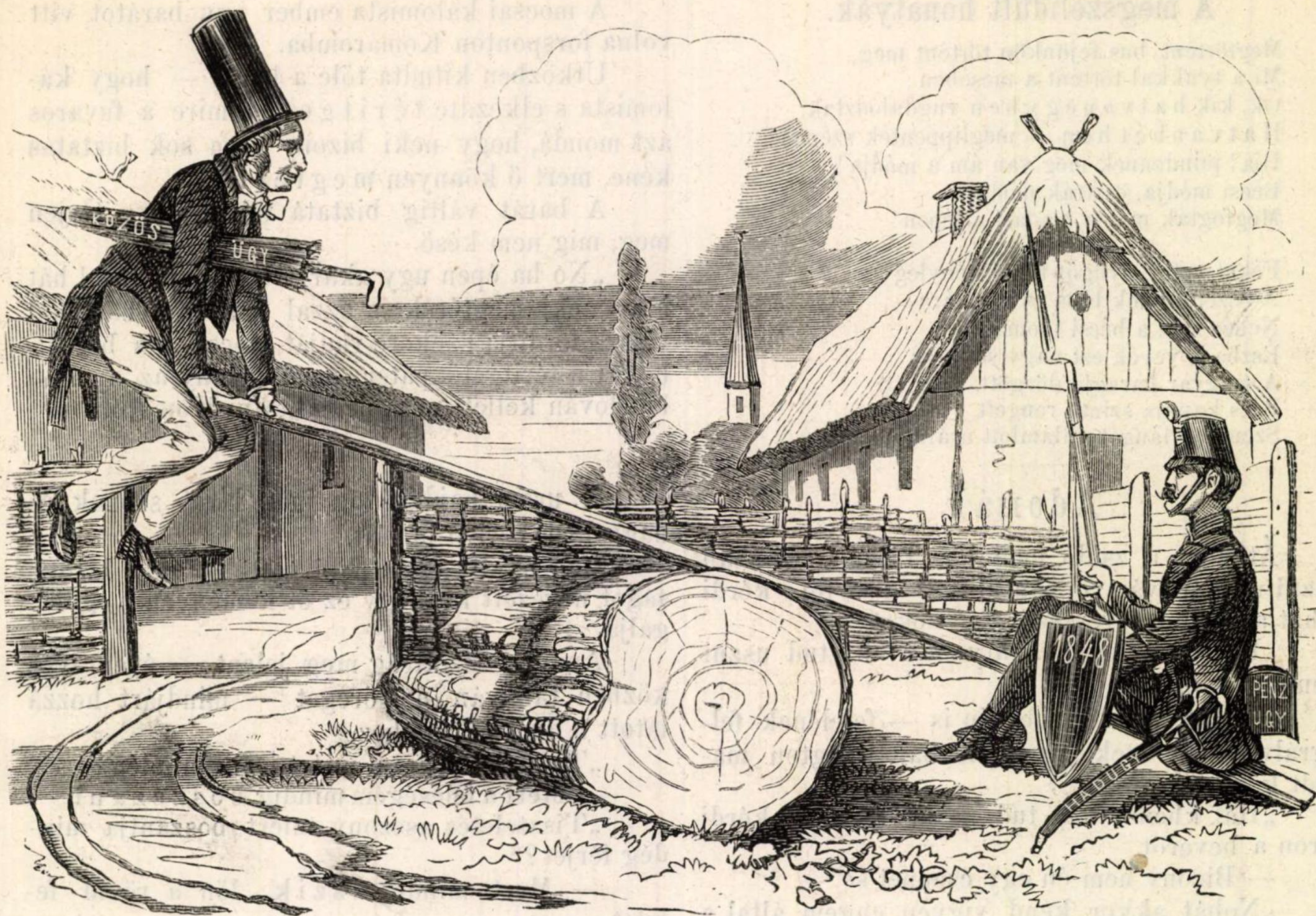
— Mert mindig iszik, lön a rövid felelet. —

Szép leánya volt az öreg koldusnak. Megszerette egy sessiós embernek a fia, s megis kérette. Öszvegyült aztán a kolduszéh, tanakodtak-, oda adják-e a leányt vagy se? Azt mondja egyik vak koldus „ne adjuk biz ezt annak a parasztnak, jobb szerencsét is nyerhet ő-, még kordés (vagy is taligás) koldus is elveheti!

Végrendelet.

Testem lelkem a másé már...
Annyi az adóságom. —
Pedig minden adó enyim
A mi van e világon.
Volt ingem is, volt gatyám is
De lehuzta a tatár!
Bocskorszijam is elszakadt...
És meztelen vagyok már.
De még csak azt sem mondhatom
„Ha meghalok neked hagyom“.
Kiforditott tarisznyám..
S madzagostól ... a gatyám.

Balla.

Német. Halt Bruder! igy nem megy a játék, mert te igen sokat nyomsz azokkal a fegyverekkel, mig nekem csak egy paraplém van, tedd le csak azt a fegyverzetet.

Magyar. No üsse a kő, próbáljuk meg, ugy is többet nyomok én sógor!

Tigriskörmök

A koronátziókor valameik angol lord kérdezősködött Deák Ferencz után, a kit nem látott az egész szolemnitás alatt, hogy miért nincs jelen. A kérdezett osztán azt a választ adá, hogy „ugyan hallja az ur; látott-e már olyan doctort, — a meik a maga betegjének a temetésén jelen lett volna?" Ez a felelet osztán elég volt a nemes lordnak, hogy tudhassa, hányat ütött az óra Magyarországon.

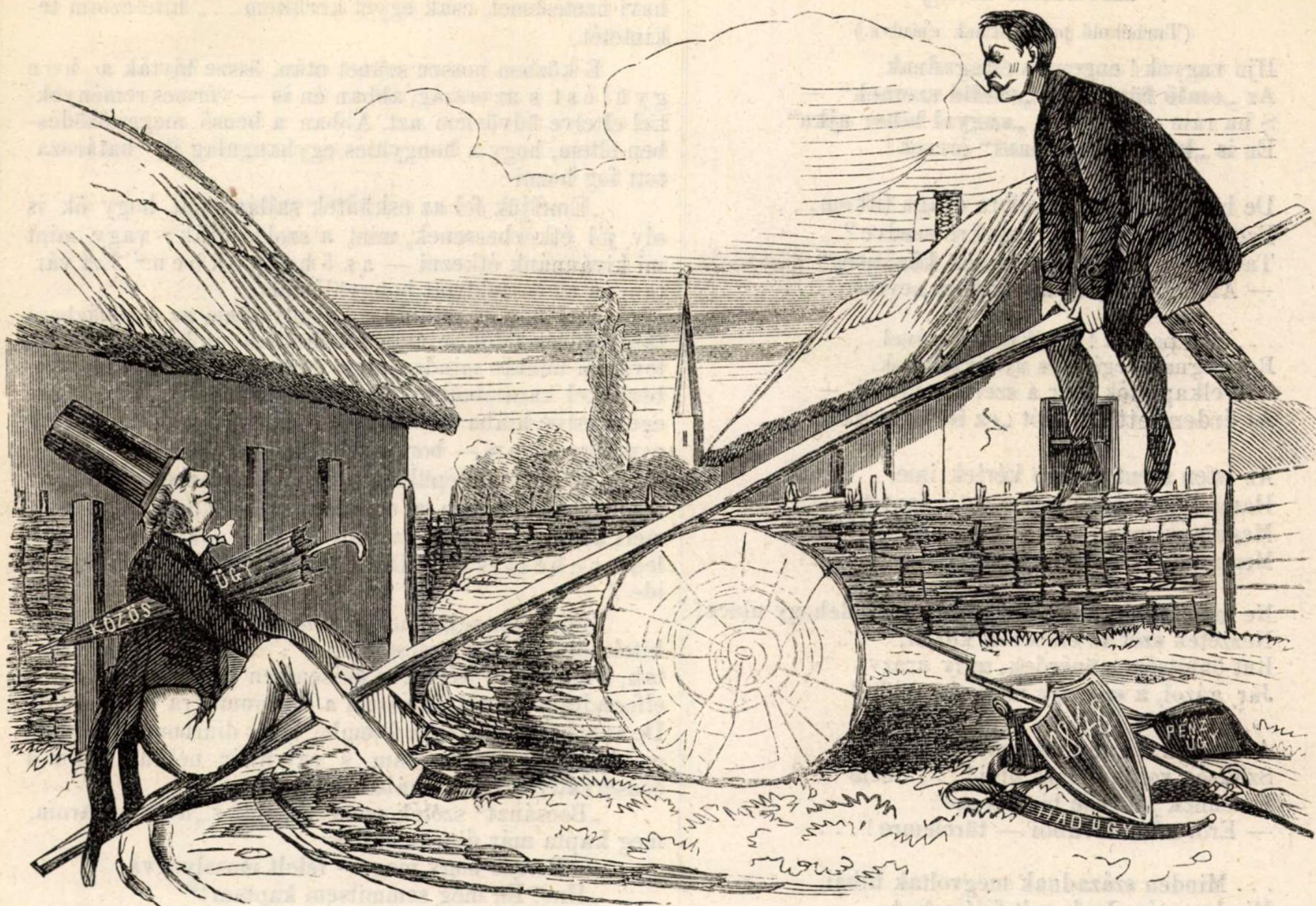
Sok keresztet osztogattak az uraknak koronázáskor. Ugyan miért nem osztottak a szegény embereknek is? Hát azért, mert a szegény embernek ugyis elég n a g y a k e r e s z t j e.

100 aranyat annak! a ki kimutatja, hogy van oly Deákpárti képviselő, ki még miniszteriális hivatalt nem kapott . . . maholnap igy kiálthatunk fel. Hogy nem igen válogathat már a miniszterium a jobboldali képviselőkben, — mint juhász a pergőben, — igazolja azon ténye — hogy Nehrebeczky is miniszter tanácsossá neveztetett ki. Nehrebeczky és Pulsz!! a miniszterium tehát már csinált egy á m b ó t.

Kiálló Anasztáz pesti ügyvéd urral az a kómikus história történt közelebb, hogy a tárgyalási napon megtekintés végett elkérvén a váltót felperesi ügyvédtől, azt azonnal, — nem az ügyvédet, hanem a váltót — összerágta és m e g e t t e. Negyednapra aztán még ő kérte a szakértők kihallgattatását. Kiváncsiak vagyunk tudni, minő véleményt adtak a szakértők?

Pestmegye közelebbi közgyülésén a bugyi plébános egész őszintén ugy nyilatkozván: „hogy nem szereti koronás fejedelmét trafikás boltosnak, a minisztert pedig boltos segédnek látni" egy jelenlevő debreczeni hallgató polgár B . . . Miska, ki maga is egyike a legszabadelvübb honfiaknak elég hallhatólag jegyzé meg: f á i n e g y p l é b á n o s v a g y c z i m b o r a! g y e r e h o z z á n k D e b r e c z e n b e, m e g t e s z ü n k p r é p o s t n a k.

Sopron vármegyében egy mezővárosi temető halottjai, nehezen várják a feltámadást, hogy az odavaló főtisztelendő esperest urat bepanaszolhassák a kultuszminiszternél, mivel nyughelyüket rozszsal és répával vettette be. Tudja Pál! mit kapál.

Magyar. Ennye ebugatta nimetje, — ehen ni! milyen fortélyosan kitudta vinni, hogy lenyomjon és megsüvegelyem.

Komárom megye egyik leggazdagabb Nábobja, kitől a kurtakeszi szőllőket azért nem lehetett még eddig megváltani, mivel némely birtokostól tizszeres megváltási árt követel, megtiltotta a birtokosoknak, hogy dézma előtt cseresznyét enni nem szabad. Szeretnénk tudni, hogy valyon a verebek és seregélyek bele vannak-e ezen Döbrögiféle tilalomba foglalva?

Trencsin megye Baan mezővárosából panaszkodva irják Ludas Matyinak, hogy az odavaló derék tanitó által rendezett junialison, több pánszláv megzavarta az eleinte szép rendben és egyetértésben folyt mulatságot.

Édes barátim! a legtisztább buza között is találkozik konkoly, — legokosabban teszünk tehát, ha az efféle pánszlávistákat magunk igyekszünk a társaságunkból kirostálni.

Sokat tartott magáról a nagytiszteletü ur. S a többek között egyszer egy igen bolond ügyet még bolondabb módon védelmezett.

Azt jegyzi meg erre egyik feltétlen tisztelője:

Még is csak szép esze van ám ennek a n. t. urnak.

„Szép ám — felele a másik — csakhogy nem tökéletes.“

Az állatkertet több debreczeni polgártárs meglátogatván, kik az ország honvédgyülésre mint képviselők küldettek fel, — a jó kedélyü hires hentes B. . . tréfásan mondá egy vele szemközt jövő magas állásu bugyogós magyarnak: „enye ecsém! talán miniszter kend?“

— Miért? kérdé a megszólitott bámulva.

„Hát csak azért gondolom, mert hát olyan bő plundrája van, mint a mi magyar minisztereinknek.“

Zugolódik az ősz fiumei Matkovics! hogy ha Fiumét vissza nem csatoljuk, nem lesz a magyarnak tengere.

Soh se busuljon kedves honfi! és martyr! szerzett már az országgyülés többsége akkora tengert a magyar számára, hogy még az unokáink se birnak keresztül evezni rajta.

Hogy hogy?!

„Hát az a tengerséges tenger osztrák adósság. . . kutya?

Hivatlan hang.

(Turbékoló poétáinknak ajánlva.)

Ifju vagyok! engem is elragadnak
Az „omló fürtök“ a „szelid szemek“ —
S ha rám mosolyg az „angyal bibor ajka“
Én is „kimondhatatlant“ érezek!

De hát mért üssem dobbra drága titkom...
Ezerszer hallott rosz rimekre szedve?
Talán, hogy a „nagyérdemü közönség“
— Az érzelgőt, az ábrándost nevesse!...

... Ifju poéták! a kiknek nevével
Ragyognak régi — s uj divatlapok,
Kik elkaptátok már a szerkesztőktől, —
Az érdemlett (!?) szót „ez is hivatott!“

Az Isten szent nevére kérlek ime,
Hangoljátok másképpen azt a lantot, —
Meguntuk már — mint böjti prédikálást —
Meguntuk szörnyen a — szerelmi hangot!

Ne mondjátok, hogy nincsen tárgy! dehogy nincs!
Nézzetek szét az emberek között,
Rut önhitség, s önérdek, mily urazva
Jár, gázol, a szegény nagyság fölött!

Amannak a guny metsző ostorával
Szükség volna orrára ütni!.... nem de?
Emennek jól esne biztató szó:
— Erőt adna további — türelemre!...

... Minden századnak megvoltak hibái,
Minden századnak volt fájó sebe!
Miénknek sok van! rajta hát poéták!
Mutassátok meg hol? — hadd kösse be!

Huzzátok a nyilvánosság elébe...
A titkon müködő gazok személyét —
S vágjátok arczaikra — hogy ismerjük —
Az érdemlett jelt — a bitófa képét!

... Ifju vagyok !engem is elragadnak
Az „omló fürtök“ a „szelid szemek!“
S ha rám mosolyg az „angyal bibor ajka,“
Én is „kimondhatlant érezek!“

Dehát mért üssem dobbra drága titkom
Ezerszer hallott rosz rimekre szedve?
— Jobban teszem, ha a guny ostorával
Rávcrek jól — a piszkos emberekre!

Szapuló Matyi.

Az esküdt álma.

1865-ben B... megyében esküdt valék, egészségem gyomrom jó volt; kedvesem egy szőke fürtü s fekete szemü angyal szeretett, harminczhat forint gázsimat minden hó 1-jén megkaptam, s ugyanaz nap elis költöttem, s végre egy év alatt háromszázhatvanöt forint adósságot csináltam. A hivatali buzgóság szörnyü nagy volt bennem, mert szerettem executióra menni. Kedvesem meglátogatott minden héten 3 szor, a harminczhat forint minden hóban egyszer; hitelezőim mindennap kétszer. Igy éltem csendesen, betöltve hivatalos kötelességemet, fenntartva egészségemet, szeretve kedvesemet, várva havi fizetésemet, csak egyet kerültem... hitelezőim tekintetét.

E közben hosszu szünet után, össze hivták a h o n g y ü l é s t s az ország, abban én is — vérmes reményekkel eltelve üdvözlém azt. Abban a benső meggyőződésben éltem, hogy a hongyülés egyhangulag ily határozatott fog hozni:

„Emeljük fel az esküdtek salláriumát, hogy ők is oly jól étkezhessenek, mint a szolgabirák, vagy mint mi kivánnánk étkezni — a z ő h e l y ö k b e n.“ Ezt vártam én az összehivott hongyüléstől.

Egy napon, miután sokat olvastam az alsóházbani tárgyalások felől, miután elköltöttem utolsó forintomat, továbbá miután minden utcza szögleten a járókelő emberekkel karamboliroztam, s miután végre kedvesemre egész estve hiába vártam: — lehangolva nyultam végig nyugágyomon s — borzasztó álmaim voltak!

Az ujonnan épült országház termében valék, az alsóházban, s éppen a conservativek k ö z e p e t t e, — mert uram isten! egy szegény 36 frtos esküdt csak nem lehet r e b e l l i s t a! De hogy és miként jutottam én ide?

Homályos sejtelmek fogtak el, s ugy tetszett, hogy hitelezőim kétségbeesésökben D... követnek választottak, s én szinte kétségbe esésemben a követi állást — elfogadtam. Mindkét részről a diurnumokra gondoltunk. De az sehogy sem fért a fejembe, hogy diurnomomat mind ez ideig meg nem kaptam, s egy fillér nélkül ültem a conservativek centrumában.

„Bocsánat“ szólék szomszédomhoz „hogy zavarom, meg kapta már diurnumait?“

— Persze hogy meg — felelt mosolyogva.

„Hm! Én még semmitsem kaptam!“

— Reclamálja. —

Ebben a pillanatban a közigazgatási budget megszoritása tárgyában kellett szavaznunk; felálltam s csendet kérvén, szoltam:

„Tekintetes karok és rendek! Én egy szegény esküdt vagyok, (halljuk! halljuk!) s mint ilyen 36 frtért örömmel szolgálom a hazát, s ha kell meg is halok érette (tartós „éljen“ kiáltások.) sőt mi több ez árért é l e k i s é r e t t e!! (látható elfogultság) Élni és halni lehet 36 frtért, de — s z a v a z n i n e m. (rosszalás) Igen, tek. karok és rendek! e szavazáshoz törvényes nap dijjak kellenek, én pedig azokat nem huzom, tehát nem szavavok. Dixi!

Alig ültem vissza székemre, midőn a közigazgatási budgetet megszorító bizottmány egyik tagja lépett a szószékre, s ünnepélyesen reám mutatott s igy szólt:

Tekintetes karok és rendek! Zsenge constitutionális életünk ellen megtörtént a borzasztó támadás — egy esküdt anyagi helyzetének javitását követeli! E pillanatban, melyben szegény hazánk a közigazgatási budget óriási terhét alig képes elviselni s mi kétségbe esve törekszünk e terhet könnyiteni, e pillanatban mondom, van köztünk egy férfiu! ki 36 ftal nincs megelégedve (lassu morgás; minden szem felém irányul). Ezen pillanatban, melyben finánczminiszterünket sem segithetjük pénzzel... egyik polgártársunk vissza tartott diurnumai miatt megtagadja szavazatát. Tekintsük meg kissé egy esküdt helyzetét. Szükséges-e annak javitása? N e m és ezerszer n e m. Vannak e egészségesebb, vidámabb emberek az esküdteknél? ki szerelmesebb az esküdtnél? lehetnének szerelmesek, — ha valamiben hiányt szenvednének? Nem! mert tudomás szerint a szerelem s o r v a s z t ó

elem, s az esküdtek általi folytonos cultiválása, legbiztosabb bizonyiték arra nézve, hogy ez utóbbiak erő teljesek. (éljen! helyes! helyes!) Nem egy gazdag adná szivesen némely helyzetekben esküdtségért vagyonának felét? (igaz! ohó!) Ha fizetésével ki nem jön, nem csupa sympáthia e ez közte és az állam között, mely szinte soha sem szokott kijönni pénzével? Ha adósságát számitja fel, nem okoz e neki gyönyört, hasonlónak találván magát az államhoz? (mennydörgö helyeslés.)

Ugy hiszem ezek által eléggé constatálva van azon állitásom, miszerint az esküdtek helyzeténél javitásra szükség nincs."(tartós brávó.)

Elfogulva reszkető szivvel léptem ismét a szó székre és szóltam:

„Tekintetes karok és rendek! tisztelt kollegámnak imént elmondott s legmélyebb igazságot tartalmazó szavai megindottak és meggyőztek. (halljuk) Mint pénzem a hó elején, ugy tünt el szemeimről a homály, mely eddig azt boritá. Valóban egy megyei esküdt mindig boldog, s gazdag! Igen tek. karok és rendek, ő gazdag, mert alig két száz év elött csak 16 frtja volt sájnban s ezért szintén élt halt a hazáért. — Én tehát inditványozom hogy az esküdtek gázsija 36 fról 16 ra száll ....Valami gyujtó anyagnak kellett szavaimban lenni, mert hirtelen egy roppanást hallok, hasonlót a lőportoronyéhoz, s inasom szavát — — — — — — lebuktam nyughelyemről s ezzel együtt a követek házából is — kifittyentem.

Büngösdi Benedek.
majornatus.

Szavazáskor.

„Kösd be Ferkó a szememet
Hogy ne lássam a sérelmet."
Bekötöttem én azt régen —
De hályog nött a szemeden.

Neki mehetsz fának falnak,
S magának az őrangyalnak —
Mert hol nincsenek ablakok.
A nyilt szemüek is vakok.

S kinek ily fehér a szeme . .
Annak fehér a fekete —
Azért hát ki feketét mond :
Lehet vak, — de nem mind bolond.

Csak oda állj hová vetnek,
Ott zsiros konczczal fizetnek

B.

Egy kis kuriozum.

Magyarország függetlenségének és teljesen visszaállitott alkotmányának elvitázhatatlan tanujele.

Pompéri szerént.

Ügyszám *379*
v. j. 136 — 1867 év.

Fizetési meghagyás.

A jogügyletek, okiratok, iromanyok és hivatalos cselekvények illetékeiről kelt ideiglenes törvény, nevezetesen annak §. alapján *Bélyegvétség, 1 db. kiszolgáltatott könyvért — frt. 60 krról szóló számla, — a Hübner Katalin vagyon kezelési számlájához csatolva, mellékletül* az illeték : *T. Kiebling József által fizetendő Nagybányán* a hivatkozott törvény *79*. §. szerint *T. sz. 83.* részére egyetemlegesen és pedig :

	frt.	kr
frt krtól állandó összegben		
„ „ fokozat szerint		
„ „ százalék *egyszeres*		*1*
„ „ „ *felemelt*		
„ „ „ „		
Összesen . .		*1*

az az : — *frt. 1 kr. a. é.*

megállapittatik.

Ezen összeg a jelen fizetési meghagyás kézbesitésétől számitandó 30 nap alatt a netaláni elleni viszkereseti jog fentartása mellett a befizetendő; ellenkezőleg az foglalás útján 5% késedelmi kamatokkal együtt a hátralékos fél költségén behajtatni fog.

M. kir. Adóhivatal Nagybányán.

1867. Junius hó 16-án.

Ulfertl mp. *Praefor, ellenör.*

Megengedi a tisztelt fináncminiszter ur! ha a fen tebbi „fizetési meghagyást" bövebben nem kommentározzuk.

Politikai diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály. Hogy van az Iczik szomszéd, hogy a kutyabőrnek annyira felrugott az ára?

Iczik. Az unnan van Mihály gazda! mert hát az a kutyabür miutha a nemes ember csak ógy therem mint a khucsma gumba, — igen kheresett egy pur théka! mind feldulgozzák mustanság á r m á l i s n a k.

Mihály. Ni. ni. Iczik szomszéd! azt hallottam, hogy Pestváros tanácsi ülésében elhatároztatott, hogy a tilos időszak alatt, a v a d a k pusztitói és á r u l ó i birsággal fognak megbüntetni?

Iczik. Tükiletes igaz hallja khend! hanem b a k o t szabad ám lüni annyit amennyit tetszik. A herr von doktor Havas Náczi lűtt is legkhüzelebb hallja khend akkhura bakot, hugy becsőlethére vált vulna még annak az egyszeri civispulgár tanácsusnak is, a ki, midün az éjjeli világithást Debreczinbe beakarthák vinni, — azun okbul mundott ellene, mivel a becsőlethes ember 9. urakhur már lefekszik, a honczutnak pedig nem irdemes világitani.

A herr doktor Náczi is azt mundá hallja khend! hogy azért nem lehet a küzgyőlést esténkint tarthani, mivel „m i n d e n j u r a v a l u e m b e r a l u s z i k m á r e s t v e, s a z é j s z a k á z á s n e m f i r ü s z v e a z a l k h u t m á n y a l é s a n e m z e t i g e n i o s s z e l l e m é v e l." Also herr daktor k h o d i n a c h t!

Szatmári hangok.

Nagy volt a hatás — melyet tőn
A párisból irott levél,
Mely Deákhoz bizalmasan
Igy szólt: „g o n d o l d m e g m i t t e v é l."

K o s s u t h L a j o s levelére
Mért nem adott Deák választ?
Ez az ő bölcseségére . .
Mindörökre homájt áraszt.

az igazügy kortese.

Szótalány.

Csak három betüből állok,
Hordanak férfiak lányok.
Söt életet adok, veszek . .
Igy hát mindenkinek kellek.
A tengerbe besétálok,
Részeges embert kurálok, —
Orvos is veszödik velem.
Találd ki hát mi a nevem?

Ludas Matyi gyorspostája.

Érdemes publikum!
Tudom, nagyon tudom . .
Mit akar mondani.
Holmi apróságot —
Egy kis fris ujságot . .
Seretne hallani.
Van elég, csak tessék . .
Hasukra ne essék —
Az o s z t r á k-f r a n c z i a,
Legujabb sövetség.
Muska a burkussal
Egyességre lépe,
Ennek elibb utóbb
Háboru les vége.

Kedves előfizető-gyüjtőink: Lott Frigyes, Ticsay Ferencz, Szathmáry Károly, Dávid Lajos, Bán János, Nagy Bálint, Simáskó Bolezláv, Pap Béla, Cseh János Balkányi Sz. Lajos, Gally Sámuel és Horváth Imre hazánkfiainak öszinte tiszteletünket és köszönetünket küldjük.

Aszódra, annak a honvédzászló tartónak:
Üdvözölhetem-e már a kis druszámat?
Ha igen, — itt vagyok ám keresztapjának.

Torma István egykori iskolapajtásnak: Bizony keserü dolog a czimbora! ha az embernek igazságtalanságot kell türni, — de hát mind jóra hozza még azt a köszörü kő.

Nyiregyházra, Magyar Albertnek: Szép az a buzgóság polgártárs! — csak máskor 10 krajczárunkba ne kerüljön.

Karakán Marczinak: Hát Peti szógám csakugy váltogatva.

Szapuló Matyinak: A kérdéses tárgyban szivesen eljárunk s tudósitani fogjuk az eredmény felöl.

Kiadói sürgöny.

Azokat kik e lapra előfizetni szándékoznak, tisztelettel kérjük, hogy előfizetéseiket egyenesen „Ludas Matyi kiadó-hivatalába" (Pest 3 korona-utcza 18. sz. alá) czimezzék; mivel, ha más lapok kiadó-hivatalába küldik az előfizetési pénzt, az — tudtunk kivül — két hétig is ott hever, s igy nem rajtunk mulik, ha az ily előfizetők e lapot késön kapják kezeikhöz.

☞ **Tisztelt előfizetőinket kérjük, hogy nyilt levélben reklamáljanak, e nem kerül pénzbe.**

Rajzoló **Stuhlmüller.**] Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** [Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utcza 18. sz.